

פקודת צמצום שכר-דירה (בתי-מגורים) (תיקון).

מס' 19 לש' 1946.

פקודה הבאה לתקן את פקודת הגבלת שכר-דירה (דירות), 1940.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת צמצום שכר-דירה (בתי-מגורים) (תיקון), 1946, ותהיה נקראת כאחת עם פקודת הגבלת שכר-דירה (דירות), 1940, הקרוייה להלן „הפקודה העיקרית“.

2. סעיף 5 של הפקודה העיקרית יתוקן בהפקעת סעיף-קטן (5) שבו. תיקון סעיף 5 של הפקודה העיקרית.

3. הסעיפים הבאים יוכנסו לתוך הפקודה העיקרית מיד לאחר סעיף 5 שבה:—
 5א. כוחו של בית-דין לשכר-דירה, הפועל לפי הפקודה הזאת, יהיה יפה בעניינים הבאים:—
 (i) להשיג כל אותן עדות או ראיה, בכתב או בעל-פה, ולחקור כל אותם בני-אדם כעדים, אשר יהיה בית-הדין לשכר-דירה עשוי למצוא לנחוץ או לרצוי להשיג או לחקור; „כוחו של בית-דין לשכר-דירה לכפות נוכחות עדים וכי“.

(ii) לדרוש שעדותו (בין בכתב ובין בעל-פה) של כל עד תימסר בשבועה או באופן אחר, ואותה שבועה תהיה זו, שאפשר היה לדרוש אותה, מן העד, אילו היה מוסר עדות בבית-משפט;

(iii) להזמין כל אדם היושב בפלשתינה (א"י) לבוא לפני בית-הדין לשכר-דירה למסור עדות או להראות כל תעודה שבאחיותו ולחקור אותו כעד או לדרוש ממנו שיראה (יו"ד פתוחה) כל תעודה שבאחיותו, מתוך כפיפות לכל יוצאים מן הכלל שיהיו מוצדקים;

(iv) להוציא כתב-פקודה הכופה את נוכחותו של כל אדם החدل מלבוא, לאחר שהזמן לעשות-כן, ולא הצדיק אותו חדלון-מעשה להנחת-דעתו של בית-הדין לשכר-דירה, ולצוות עליו כי ישלם כל יציאות, שנגרמו עם כפיית נוכחותו או מחמת סירובו לציית להזמנה, וגם לקנוס אותו אדם בסכום שלא יעלה על חמישה פונטים;

(v) לקנוס בסכום שלא יעלה על חמישה פונטים כל אדם שבית-הדין לשכר-דירה דרש ממנו למסור עדות בשבועה או באופן אחר או להראות תעודה, והוא מסרב לעשות כן ואינו מצדיק אותו סירוב להנחת-דעתו של בית-הדין לשכר-דירה;

לעולם בתנאי שאם מתנגד עד להשיב על שאלה מתוך נימוק שהדבר עלול להטיל עליו אשמה, לא יידרש להשיב על השאלה, ולא יהיה צפוי לשום ענשים בגלל סירובו להשיב כן;

(vi) לקבל כל עדות שבכתב או שבעל-פה, שהיתה עשויה להיות בלתי-מתקבלת במשא ומתן משפטי אזרחי או פלילי,

(vii) להורות כי כל אדם, הבא לפני בית-הדין לשכר-דירה כדי למסור עדות או להראות כל תעודה שבאחיותו, תשולמנה לו הוצאות הנסיעה שלו יחד עם קצובה בשיעור שלא יעלה על השיעור הנקוב בתוספת ב' על תקנות הפרוצדורה בבתי-משפט שלום, 1940, וכי כל אדם, הפונה בבקשה שתוצא הזמנה לאדם כל-שהוא לבוא לפני בית-הדין לשכר-דירה כדי למסור עדות או להראות כל תעודה שבאחיותו, יפקיד ביד היושב-ראש של בית-הדין לשכר-דירה, לפני שתוצא אותה הזמנה, אותו סכום שבית-הדין לשכר-דירה יראהו כמספיק כדי לכסות את הוצאות-הנסיעה של האדם העומד להיות מוזמן ואת הקצובה המגעת לו;

עיתון מיום
15.1.40, ע' 29.

(viii) לגמול יציאות, לרבות שכר עורכי-דין, והוצאות נסיעה וקצובות של עדים, ולהורות למי, ועל-ידי מי, ובאיזה אופן תשולמנה אותן יציאות, או כל חלק מהן, ולקבוע או ליישר את סכום היציאות שיש לשלמו באופן כזה, או כל חלק ממנו.

55.—(1) כל קנס שהוטל בידי בית-הדין לשכר-דירה לפי סעיף 5א יהיה מתפרע באותו אופן שנפרע קנס שהוטל בידי בית-משפט.

היפרעות של
קנסות שהטיל
בית-דין לשכר-
דירה ושל כספים
אחרים.

(2) מקום שנצטווה אדם לשלם סכום כל-שהוא לפי סעיף 5א, ואין אלו יציאות שניתנה הוראה לשלמן לפי פסקה (viii) שבאותו סעיף, יהיה אותו סכום חוב שאותו אדם חייב לממ-שלה ויהיה עשוי להתפרע בהתאם לכך.

55.—(1) הכרעת בית-דין לשכר-דירה, שניתנה לפי הקבי-עות שבסעיף 5, תהיה סופית:

ערעור על בית-דין
לשכר-דירה.

בתנאי שכל אדם, הרואה עצמו מקופח בכל הכרעה כזאת, יהיה רשאי לערער על העניין במידה שהוא נוגע בשאלת חוק בפני בית-משפט מחוזי ברשות בית-המשפט ההוא.

(2) בקשה על רשות-ערעור לפי סעיף-קטן (1) תוגש —

(א) במשך ארבע-עשר יום מיום מתן הכרעתו של בית-הדין לשכר-דירה, אם ניתנה אותה הכרעה בפני המבקש אותה רשות, או

(ב) במשך ארבע-עשר יום מן התאריך שבו נמסר למבקש אותה רשות — העתק הכרעתו של בית-הדין לשכר-דירה, בחתימת ידו של היושב-ראש בו, אם לא ניתנה אותה הכרעה בפניו,

ואם ניתנת אותה רשות, יוגש הערעור —

(א) במשך ארבע-עשר יום מתאריך מתן הצו המעניק אותה רשות, אם אותו צו ניתן בפני המבקש אותה; או

(ב) במשך ארבע-עשר יום מן התאריך, שבו הודיעו לאותו מבקש כי הוענקה לו אותה רשות, אם הצו המעניק אותה לא ניתן בפניו:

בתנאי שהמבקש רשות לערער רשאי לבקש אותה לפני שיימסר לו העתק של הכרעת בית-הדין לשכר-דירה, בחתימת-ידו של היושב ראש שלו, או רשאי להגיש ערעור לפני שיקבל הודעה שהוענקה לו רשות לערער.

(3) זקן השופטים רשאי להתקין — בהסכמתו של הנציב העליון — כללי בית-משפט, שיסדירו את הנוהג והפרוצדורה בערעורים על בית-דין לשכר-דירה בפני בית-המשפט המ-חווי לפי הסעיף הזה.

א. ג. קאנינגהם
נציב עליון.

23 בפברואר, 1946.

פקודת צמצום שכר-דירה (מקומות עסק) (תיקון),

מס' 20 לש' 1946.

פקודה הבאה לתקן את פקודת ההגבלות על שכר-דירה (בתי-עסק), 1941.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת צמצום שכר-דירה (מקומות-עסק) (תיקון), 1946, ותהיה נקראת כאחת עם פקודת ההגבלות על שכר-דירה (בתי-עסק), 1941, הקרויה להלן "הפקודה העיקרית".

2. סעיף 2 של הפקודה העיקרית יתוקן בהכנסת ההגדרות הבאות מיד לאחר ההגדרה של "מועצת-העירייה":—

"מועצה מקומית" מובנה המועצה המקומית, שנתכוננה לפי פקודת המועצות המקומיות, או לפי פקודת המועצות המקומיות, 1941, או לפי כל פקודה המתקנת אחת משתי הפקודות הללו או הבאה להחליפה, בשביל שטח של מועצה מקומית שבתחומיה מצויים מקומות כל-שהם; "שטח של מועצה מקומית" מובנו כל כפר או קבוצת כפרים או שטח המתנהל בידי מועצה מקומית."

פרק פ"ד.
מס' 36 לש' 1941.

3. סעיף 3 של הפקודה העיקרית יופקע, והסעיף הבא יבוא במקומו:—

3.—(1) הנציב העליון במועצה רשאי לקבוע בצו — לזמן או על שטח של מועצה מקומית או על שטח אחר, וכן רשאי הוא לשנות או להפיקע אותו צו באותו אופן. לאחר שיופקע אותו צו, לא תוסיף הפקודה הזאת לחול על שטח מועצת העירייה או על שטח המועצה המקומית או על השטח האחר שבגיננו ניתן אותו צו. חוץ מכפי שנקבע כאן, לא תחול הפקודה הזאת על שום שטח של מועצת עירייה או שטח של מועצה מקומית או שטח אחר או באופן אחר.

הפקעת סעיף 3 של הפקודה העיקרית והחלפתו בסעיף אחר.

(2) מקום שלפני תחילת תקפה של פקודת צמצום שכר-הדירה (מקומות עסק) (תיקון), 1946, נתן הנציב העליון במועצה צו, הקובע שהפקודה הזאת תחול על השטח של מועצה מקומית, שנתכוננה לפי פקודת המועצות המקומיות, יהיו

פרק פ"ד.